

Vytýká-li tedy stížnost, že nař. usnesení neobsahovalo poučení o stížnosti na nss činí tak neprávem a bylo proto stížnost v tomto směru zamítnouti jako bezdůvodnou. — — —

Č. 4277.

Církevní věci. — Veřejní zaměstnanci (Podkarpatská Rus): * Předpisy § 2 zák. č. 64/1918 platí i pro církevní hodnostáře na území Podkarpatské Rusi.

(Nález ze dne 30. prosince 1924 č. 19.571.)

Věc: Dr. Vojtěch H., správce konkursní podstaty pozůstalosti Theodora M., velkoprobošta řeckokatolické diecese v . . . . proti ministerstvu školství a národní osvěty (okr. komisař Dr. Tom. Kudláček) o doplatek požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podle písemné zprávy školského odboru civilní správy P. R. ministerstvu škol. Theodor M., velkoprobošt řeckokatolické diecese v U., když v roce 1919 byli se přihlásili někteří členové kapitoly k složení slibu věrnosti Čsl. republice a slib jimi byl pak skládán do rukou školského referenta řečené civ. správy, prohlásil, že slibu nesloží, poněvadž složil slib říši uh., té byl věrný, hodlá i nadále býti věrný a zamýšlí se přestěhovati do Maďarska; později však do Maďarska se nepřestěhoval a počal žádati za přijetí slibu od něho, což civ. správa odmítala. Později však přece od Theodora M. a to dne 27. prosince 1921 byl slib přijat, načež civ. správa výnosem z 18. ledna 1922 poukázala mu požitky, a to roční dotaci pr. 6000 K, příbytečné ročních 700 K a osobní přídavek ročních 2400 K, s působností ode dne 1. ledna 1922 na účet kapitoly XIII. titul 14, § 3 pol. 2, 3, 4.

Po té Theodor M. dne 6. února 1922 podal k min. škol. žádost, aby přihlížejíc k složenému jeho slibu, byly poukázány požitky i za dobu před složením slibu, po kterou svůj úřad zastával, t. j. ode dne 1. dubna 1920 do dne 31. prosince 1921, neboť od času vykonání slibu jest věrným občanem Čsl. republiky, od útlého mládí vždy miloval slovenský národ a nikdy se proti němu neprohřešil; ostatně i jiným kanovníkům slib složivším požitky za dobu před slibem byly dopláceny.

Dne 26. května 1922 Theodor M. zemřel, na jeho pozůstalost byl uvalen konkurs a správcem konkursní podstaty ustanoven byl Dr. Vojtěch H., advokát v U., jemuž intimována byla rozhodnutí, která vydalo ve věci min. škol. dne 18. srpna 1922 a dne 27. března 1923. Prvým z nich byla žádost Theodora M. zamítnuta ze zásadních důvodů, druhým z nich min. k připomíncek civ. správy P. R. prohlašuje, že nemá podstatného důvodu od svého prvního výroku ustoupiti.

Proti tomuto rozhodnutí věci směřuje stížnost, o níž nss uvážil:

Úřad vzhledem k tomu, že váže poukázání požitků na dobu, počínající teprv okamžikem, kterého vykonal Theodor M. slib poslušnosti Čsl. republice, zřejmě vycházel při tom z ustanovení § 2 zák. z 10.

prosince 1918 č. 64 Sb., kteréž přihlízejíc k převzetí území Čsl. republikou od býv. král. uherského, ponechává prozatímně církevní hodnostáře v úřadech s dosavadními požitky, vykonal jí-li slib poslušnosti Čsl. republice a uzná-li zmocněnec vlády, že jsou i jinak se své úkoly. Pokud jde o stránku teritoriální, úřad z této normy vycházel všim právem, neboť třeba norma zve se zákonem o mimořádných přechodných ustanoveních »na Slovensku«, vychází z ustanovení § 13 tohoto zák. zřejmě, že se vztahuje na celé ono území býv. království uherského, které vláda Čsl. republiky vezme do své správy, tedy — třeba zákon pochází z konce roku 1918 — i na území P. R. Věcně jest toliko na sporu, zda úřad této normy použil správně čili nic. Stížnost vytýká způsobu, jak úřad rozhodl, nezákonnost, namítajíc, že Theodor M. zastával službu svého úřadu i před vykonáním slibu, pročež prý měl právní nárok na platy za celou dobu vůbec. Tím stížnost tvrdí, že vykonání slibu věrnosti má zákonný účinek paksi i nazpět, takže umožňuje poskytnutí požitků již od počátku služby, po kterou byl Theodor M. ve výkonu svého úřadu ponechán. Toto mínění stížnosti jest mylné, neboť podle doslovného znění předpisu cit. § 2 teprv vykonání slibu činí přípustným, aby funkcionáři byli prozatímně ponecháni ve svých úřadech, a teprv vykonání slibu činí přípustným, aby takto byli ponecháni s dosavadními požitky. Požitky mohou jim tedy býti poskytnuty teprv ode dne složení slibu, a pokud byli i před složením slibu ve své funkci, může běžeti jen o faktický stav držení určitého místa, kterýžto stav ani co do právní povahy ani co do účinnosti nemůže se rovnati stavu prozatímního ponechání se státními požitky z dispozice čsl. státu. Proto úřad právem přiznal Theodoru M. požitky jen za dobu po vykonání slibu, a jest stížnost i v tomto uvedeném bodu bezdůvodná.

Pokud posléze stížnost brojí proti skutkovému předpokladu nař. rozhodnutí, že Theodor M. odepřel složení slib již v roce 1919, když jej složili jiní členové kapitoly, a tvrdí, že úřad nechtěl přijati slib od něho nabízený, míníc patrně, že slib dlužno pokládati za vykonaný v době, kdy se Theodor M. nabídl jej vykonati, jest taktéž bezdůvodná, neboť žal. úřad měl i pro skutkový předpoklad, že původně Theodor M. odepřel složení slib, dostatečný podklad ve zprávě úřadu, vůči jehož orgánu Theodor M. tak učinil.

Č. 4278.

Naturální pachtý (Podkarpatská Rus): Rozhodovají ve sporech o výši pachtovného podle zák. č. 68/1922 přísluší řádným soudům.

(Nález ze dne 30. prosince 1924 č. 19.797.)

Prejudikatura: Boh. 3925 adm.

Věc: Jan B. a spol. v M. proti zemědělskému referátu civilní správy Podkarpatské Rusi o pachtovné z najatých pozemků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.